

Salvatore Quasimodo

Vanaf de citadel van Bergamo

De haan, je hoorde zijn kreet, in de ruimte
buiten de muren, ginds, voorbij de torens
vrieskoud in licht waarvan je nog geen weet had,
stormkreet van leven; en gerucht van stemmen
binnen de cellen, en de vogelroep
van de patrouille vóór de dageraad.
Geen woord heb je gesproken voor jezelf:
de kring van je bestaan werd ingeperkt:
reiger en antilope zijn verstomd,
in vlagen van een kwade walm verdwenen,
de tekens van een pas ontloken wereld.
De februarimaan dreef klaar en open
over de aarde; maar voor jou herinnerd
als vorm die opglanst in de eigen stilte.
Nu wandel je dan tussen de cypressen
van deze citadel, geruisloos; woede
bedaat hier bij het groen der jonge doden,
en het verre erbarmen is haast blijdschap.

Vertaling Peter Heringa

Dalla Rocca di Bergamo Alta

Hai udito il grido del gallo nell'aria
di là dalle murate, oltre le torri
gelide d'una luce che ignoravi,
grido fulmineo di vita, e stormire
di voci dentro le celle, e il richiamo
d'uccello della ronda avanti l'alba.
E non hai detto parole per te:
eri nel cerchio ormai di breve raggio:
e tacquero l'antilope e l'airone
persi in un soffio di fumo maligno,
talismani d'un mondo appena nato.
E passava la luna di febbraio
aperta sulla terra, ma a te forma
nella memoria, accesa al suo silenzio.
Anche tu fra i cipressi della Rocca
ora vai senza rumore; e qui l'ira
si quietava al verde dei giovani morti
e la pietà lontana è quasi gioia.